

Въскръсение!... Отъ двѣ недѣли Пенчо проси; отъ двѣ недѣли той лѣга, става, живѣе умира съ тая върховна надежда. Важниятъ чиновникъ, отъ когото зависи сѣдбата му, му дава уклончиви отговори... Защо? Какво има да мисли? Има и друга кандидатура, подкрепена отъ влиятелно мѣсто? Или се съмнява въ Пенчовата благонадежностъ? Или има свой нѣкой протеже?... Ахъ, какъ той не може да търпи тоя чапкѣшинъ Чардашевски! Да му прави мили очи?... А между това, тази служба е спасението. Какъ-какъ трѣбва да се получи; пропустне ли я... но той даже не смѣеше да помисли за такъвъ случай. Не, трѣбва да се дѣствува, сички срѣдства трѣбва да се употребятъ!

Съ такива едни размишления въ главата Пенчо Знаховски се спрѣ прѣдъ една порта, отвори я боязливо и влѣзна въ двора... Слѣдъ нѣколко минути той излѣзе блѣденъ и бързинкомъ се запжти изъ друга една улица. Тамъ се пакъ спрѣ прѣдъ друга порта, и влѣзе... Подиръ обѣдъ Знаховски трѣгна пакъ! Той дигаше на кракъ цѣла София! Трѣбваше да се измоли, спечели, грабне службата — въскресението! Ненадѣйно лицето му се освѣтли отъ вдъхновение нѣкакво и той не се спрѣ прѣдъ никоя порта вече, ами се запжти право у дома си.

Той се рѣши да пустне въ дѣло, както струватъ толкова разумни хора, друго ходатайство, почти винаги увѣнчавано съ успѣхъ; той даже се чудеше на своята несъобразителностъ, какъ порано не е се догадилъ..